

EUROPEAN COURT OF HUMAN RIGHTS
COUR EUROPÉENNE DES DROITS DE L'HOMME

*Hotărâre tradusă și redactată de către Direcția agent guvernamental.
Ea poate suferi modificări de formă.*

SECȚIA A CINCEA

CAUZA CUB S.R.L. v. REPUBLICA MOLDOVA

(Cererea nr. 31625/14)

HOTĂRÂRE

STRASBOURG

2 aprilie 2026

Această hotărâre este definitivă. Ea poate suferi modificări de formă.

© Această traducere îi aparține Direcției agent guvernamental din cadrul Ministerului Justiției al Republicii Moldova. Originalul se găsește în baza de date HUDOC. Orice preluare a textului se va face cu următoarea mențiune: „Traducerea acestei hotărâri a fost efectuată de către Direcția agent guvernamental din cadrul Ministerului Justiției al Republicii Moldova”.

În cauza Cub S.R.L. v. Republica Moldova,

Curtea Europeană a Drepturilor Omului (Secția a cincea), întrunită într-un Comitet format din:

María Elósegui, *Președinte*,

Diana Sârcu,

Sébastien Biancheri, *judecători*,

și Martina Keller, *Grefier adjunct al Secției*,

Având în vedere:

cererea (nr. 31625/14) *versus* Republica Moldova, cu care o societate moldovenească, „Cub” S.R.L. („societatea reclamantă”), cu sediul în Chișinău, fiind reprezentată de către dl V. Nagacevschi, avocat în Chișinău, a sesizat Curtea la 14 aprilie 2014, în conformitate cu Articolul 34 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale („Convenția”),

decizia de a comunica cererea Guvernului Republicii Moldova („Guvernul”), reprezentat de către Agentul său, dl D. Obadă, observațiile părților,

Deliberând în camera de consiliu la 12 martie 2026,

Pronunță următoarea hotărâre, adoptată la aceeași dată:

OBIECTUL CAUZEI

1. Cererea se referă la alegația societății reclamante, potrivit căreia instanțele civile nu și-au argumentat suficient deciziile lor. Ea ridică întrebări bazate, în special, pe Articolul 6 § 1 din Convenție.

2. La 23 septembrie 2009, societatea reclamantă și compania A. au încheiat un act juridic în baza căruia prima s-a obligat să ofere celei de-a doua documentația tehnică pentru construcția mai multor clădiri, în schimbul plăților efectuate de către cea de-a doua companie.

3. La 18 ianuarie 2011, societatea reclamantă a inițiat o acțiune în instanță împotriva companiei A., pentru a obține confirmarea și executarea tranzacției încheiate.

4. La 18 aprilie 2012, societatea A. a depus o acțiune reconvențională privind nulitatea tranzacției, bazată pe art. 227 din Codul civil („CC”), susținând că ea era afectată de eroare. Compania a indicat că autoritatea de supraveghere competentă constatare că o parte din documentația tehnică pregătită de către societatea reclamantă era neconformă. De asemenea, ea a notat că, în baza informației respective și a unei scrisori expediate societății reclamante la 4 august 2010, ea denunțase această tranzacție.

5. Ulterior, instanța de fond a decis să conexeze acțiunea reconvențională cu acțiunea inițială a societății reclamante.

6. În cadrul procesului, reclamanta a invocat că acțiunea companiei A. fusese introdusă tardiv în fața tuturor celor trei instanțe care examinaseră cauza. Ea a reamintit că, potrivit art. 233 alin. (1) din CC, justițiabilul putea

cere anularea unui act juridic pentru motivele enumerate la art. 227 din CC în termen de șase luni de la data la care a aflat sau ar fi trebuit să afle despre motivul anulării. Ea a argumentat că, în prezenta cauză, această perioadă începuse să curgă cel târziu la 4 august 2010, *id est* data la care compania A. denunțase tranzacția (a se vedea paragraful 4 *supra*), și că, prin urmare, acțiunea reconvențională era tardivă.

7. În deciziile respective, cele trei instanțe care au examinat cauza, și anume Judecătoria Râșcani (mun. Chișinău), Curtea de Apel Chișinău și Curtea Supremă de Justiție, nu s-au pronunțat cu privire la excepția ridicată de către societatea reclamantă. Referitor la fond, judecătorii primei instanțe s-au pronunțat în favoarea companiei A. și au declarat tranzacția respectivă ca fiind nulă. Instanța de apel s-a pronunțat în favoarea societății reclamante și a respins acțiunea companiei A. ca fiind nefondată. Procesul s-a finalizat cu adoptarea deciziei irevocabile a Curții Supreme de Justiție din 9 octombrie 2013, care a casat decizia instanței de apel și a menținut hotărârea instanței de fond.

8. Invocând Articolul 6 § 1 din Convenție și Articolul 1 din Protocolul nr. 1 la Convenție, societatea reclamantă se plânge ce instanțele naționale n-au răspuns la argumentul său bazat pe tardivitatea acțiunii inițiate de către compania A.

APRECIEREA CURȚII

I. REFERITOR LA PRETINSA ÎNCĂLCARE A ARTICOLULUI 6 § 1 DIN CONVENȚIE

9. Guvernul susține că, atunci când instanța de fond a acceptat să examineze acțiunea reconvențională a companiei A. și să o conexeze la acțiunea inițială a societății reclamante, ultima n-a avut nicio obiecție. De asemenea, el argumentează că instanța a decis să conexeze cele două acțiuni, deoarece exista o legătură între ele și trebuia să le examineze împreună.

10. Societatea reclamantă răspunde că ea a ridicat excepția de tardivitate potrivit procedurii legale aplicabile prezentei cauze.

11. Curtea notează că argumentul Guvernului, potrivit căruia societatea reclamantă ar fi trebuit să obiecteze împotriva deciziei instanței de fond de a conexe cele două acțiuni, poate fi analizat ca o excepție privind neepuizarea căilor de atac interne. Ea relevă, cu toate acestea, că Guvernul nu a indicat nicio bază legală sau jurisprudență națională în sprijinul argumentului său. Ea consideră că elementele de care dispune nu-i permit să concluzioneze că societatea reclamantă nu ar fi invocat în modul corespunzător obiecția sa privitoare la tardivitate. Prin urmare, ea respinge obiecția Guvernului privind neepuizarea remediilor naționale.

12. În plus, constatând că prezenta plângere nu este în mod vădit nefondată, nici inadmisibilă din oricare alte motive enumerate la Articolul 35 din Convenție, Curtea o declară admisibilă.

13. În continuare, Curtea se referă la jurisprudența sa anterioară, în care a considerat că respectarea criteriilor de admisibilitate la introducerea unei acțiuni judiciare este un aspect important al dreptului la un proces echitabil (a se vedea, de exemplu, *Nichifor v. Republica Moldova*, nr. 52205/10, § 28, 20 septembrie 2016).

14. Articolul 6 din Convenție cere, printre altele, ca instanțele naționale să indice în mod suficient argumentele pe care se bazează (a se vedea, printre multe altele, *Ramos Nunes de Carvalho e Sá v. Portugalia* [MC], nr. 55391/13 și altele 2, § 185, 6 noiembrie 2018).

15. În prezenta cauză, Curtea notează că societatea reclamantă a prezentat elemente de probă care indicau că societatea A. nu respectase termenul de prescripție aplicabil prezentei cauze (a se vedea paragraful 6 *supra*). Ținând cont de circumstanțele cauzei, ea consideră, prin urmare, că obiecția societății reclamante privitoare la tardivitate era un argument relevant și decisiv la soluționarea cauzei (a se compara cu *Ruiz Torija v. Spania*, 9 decembrie 1994, § 30, Seria A nr. 303-A).

16. Subsecvent, Curtea notează că instanțele naționale nu s-au pronunțat asupra excepției respective. În acest sens, ea ia act de argumentul Guvernului, potrivit căruia exista o legătură între acțiunea inițială a societății reclamante și acțiunea reconvențională a companiei A., impunând ca ele să fie conexe. Cu toate acestea, ea notează că din dosar nu rezultă că examinarea comună a acestor două acțiuni scuteau judecătorii de a examina admisibilitatea lor, lucru pe care, în plus, nici părțile nu-l susțin. În aceste condiții, Curtea estimează că excepția de tardivitate a societății reclamante se referea la o chestiune juridică distinctă de celelalte aspecte ridicate în acest caz și cerea un răspuns specific și explicit. În plus, ea consideră că tăcerea judecătorilor la acest subiect nu poate fi în mod rezonabil interpretată ca o respingere implicită și este imposibil de cunoscut dacă ei pur și simplu au ignorat argumentul societății reclamante privitor la tardivitate sau dacă ei au dorit să-l respingă și, în această din urmă situație, din care considerente.

17. În lumina celor de mai sus, Curtea consideră că procesul urmat în prezenta cauză nu a fost unul echitabil și că, în consecință, a existat o încălcare a Articolului 6 § 1 din Convenție.

II. PRIVIND PRETINSA ÎNCĂLCARE A ARTICOLULUI 1 DIN PROTOCOLUL NR. 1 LA CONVENȚIE

18. Având în vedere circumstanțele cauzei, argumentele părților și concluziile de mai sus, Curtea consideră că nu este necesară examinarea admisibilității și a fondului prezentei plângeri (a se vedea *Centrul de Resurse*

Juridice în numele lui Valentin Câmpeanu v. România [MC], nr. 47848/08, § 156, CEDO 2014).

APLICAREA ARTICOLULUI 41 DIN CONVENȚIE

19. Societatea reclamantă cere 193.000 de euro (EUR) pentru prejudiciul material pe care pretinde că l-a suferit. Ea susține că această sumă corespunde sumelor pe care compania A. ar fi trebuit să i le transfere în baza tranzacției din 23 septembrie 2009, incluzând penalitățile de întârziere și cheltuielile judiciare pe care pretinde că le-a suportat în fața instanțelor naționale.

20. Ea pretinde, de asemenea, 5.000 EUR pentru prejudiciul moral și 2.460 EUR pentru costurile și cheltuielile pe care le-ar fi suportat în procedura din fața Curții. În sprijinul celei din urmă pretenții, ea prezintă facturi detaliate.

21. Guvernul a contestat aceste sume.

22. Curtea consideră că nu poate specula cu privire la rezultatul procesului național și existența prejudiciului material în privința societății reclamante, în cazul în care încălcarea Articolului 6 § 1 din Convenție, constatată mai sus, n-ar fi avut loc. Prin urmare, ea respinge pretenția formulată pentru prejudiciul material.

23. Pe de altă parte, Curtea acordă societății reclamante 3.600 EUR pentru prejudiciul moral, plus orice taxă care ar putea fi percepută la această sumă.

24. Referitor la pretenția pentru costuri și cheltuieli, în lumina documentelor pe care le posedă și a jurisprudenței sale (a se vedea, printre altele, *L.B. v. Ungaria* [MC], nr. 36345/16, § 149, 9 martie 2023), Curtea consideră rezonabil să ofere societății reclamante suma de 1.500 EUR pentru toate cheltuielile suportate, plus orice taxă care ar putea fi percepută societății reclamante în acest sens.

DIN ACESTE MOTIVE, CURTEA, ÎN UNANIMITATE,

1. *Declară* admisibilă plângerea formulată în baza Articolului 6 § 1 din Convenție;
2. *Hotărăște* că a avut loc o încălcare a Articolului 6 § 1 din Convenție;
3. *Hotărăște* că nu este necesară examinarea admisibilității și a fondului plângerii formulate în baza Articolului 1 din Protocolul nr. 1 la Convenție;
4. *Hotărăște*
 - a) că Statul reclamat trebuie să plătească societății reclamante, în termen de trei luni, următoarele sume, care urmează a fi convertite în moneda Statului reclamat la rata aplicabilă la data transferului:

- i. 3.600 EUR (trei mii șase sute de euro), plus orice taxă care ar putea fi percepută, pentru prejudiciul moral;
- ii. 1.500 EUR (una mie cinci sute de euro), plus orice taxă care ar putea fi percepută societății reclamante, pentru costuri și cheltuieli;
- b) că, de la expirarea perioadei menționate mai sus și până la data efectuării transferului, urmează a fi achitată o dobândă adițională sumelor de mai sus, la o rată egală cu rata dobânzii facilității de împrumut marginal practică de către Banca Centrală Europeană pe parcursul acestei perioade și majorată cu trei puncte procentuale;

5. *Respinge* restul pretenției privitoare la satisfacția echitabilă.

Redactată în limba franceză și comunicată în scris la 2 aprilie 2026, în conformitate cu Articolul 77 §§ 2 și 3 din Regulament.

Martina Keller
Grefier adjunct

María Elósegui
Președinte